

Arrest

nr. 190 053 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 9 januari 2017 ten aanzien van verzoekster, van wie de aanwezigheid in het Rijk werd vastgesteld toen zij zich aanmeldde met het oog op een huwelijk met M.K., de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brussel nam op 27 februari 2017 de beslissing om te weigeren het huwelijk tussen verzoekster en M.K. te voltrekken.

1.3. Op 24 april 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 24 april 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan Mevrouw:

naam: [B.]

voornaam: [B.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24/04/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/01/2017 dat haar betekend werd.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kreeg een folder over de vrijwillige terugkeer bij het bevel van 09/01/2017.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden*

De partner van betrokkene is van Belgische nationaliteit. Betrokkene woont hiermee samen. Betrokkene diende op 27/04/2016 een aanvraag tot huwelijk in met deze partner, een Belgische onderdaan, [K.M.] [...]. Volgend op negatief advies van het Parket van 23/02/2017 werd het huwelijk op 27/02/2017 geweigerd door de burgerlijke stand van Brussel. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de partner betrokkene kan vervoegen. Immers, haar partner kan zich begeven naar Marokko.

We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden

(EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)'.
(Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

(Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd verblijfsrecht te bekomen op basis van een schijnhuwelijk, een huwelijk dat niet als bedoeling had een duurzame band op te stellen tussen twee personen, welke werd geweigerd op 27/02/2017 door de burgerlijke stand van Brussel volgend op negatief advies van het parket. Betrokkene kreeg een folder over de vrijwillige terugkeer bij het bevel van 09/01/2017. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“En ce que,

La délivrance de l'interdiction d'entrée et sa durée sont motivées comme suit :

[...]

Alors que,

L'article 74/11, §1er, al.1 de la loi du 15.12.1980 expose que « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. »[...];

Par ailleurs, l'article 8 de la CEDH exige que toute ingérence dans la vie privée et familiale (ce que constitue indéniablement la décision entreprise) soit nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire proportionnée à l'objectif légitime poursuivi, exigence qui impose à l'autorité de « montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. » et ce, « examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (CCE, arrêt n°59.982 du 19 avril 2011) ;

Enfin, l'article 62 de la loi du 15.12.1980 expose que « Les décisions administratives sont motivées » ;

Si la décision entreprise évoque (sans en contester la matérialité) la relation que la requérante entretient avec Monsieur [K.], ainsi que la décision prise le 27.02.2017 par l'Officier de l'état civil de la Ville de Bruxelles de refuser de célébrer le mariage de la requérante et de son compagnon, il n'est par contre fait aucune allusion au recours introduit par les intéressés à l'encontre de ladite décision de refus de

célébrer le mariage, recours actuellement pendant devant le Tribunal de première instance de Bruxelles, recours dont la partie adverse avait – par hypothèse – été informée ;

Il s'agit là d'une circonstance, au sens de l'article 74/11 de la loi du 15.12.1980, dont il n'a pas été tenu compte ; cette circonstance s'attache, du reste, à la vie privée et familiale de la requérante ; ainsi, contrairement à ce que la décision entreprise suggère, la requérante et son compagnon n'ont nullement renoncé à leur intention de mariage et entendent voir le Tribunal de la famille de Bruxelles ordonner la mainlevée de la décision précitée de refus de célébrer leur mariage ;

La décision entreprise n'est dès lors pas valablement motivée, et prise en violation de l'article 74/11, §1er, al.1 de la loi du 15.12.1980 ainsi que de l'article 8 de la CEDH ; ”

2.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De Raad merkt daarnaast op dat verzoekster op correcte gronden stelt dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening moet houden met “*de specifieke omstandigheden van elk geval*”. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder deze verplichting heeft gerespecteerd. Hij heeft immers uiteengezet dat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, dat zij heeft gepoogd om door middel van een huwelijk een recht op verblijf te verkrijgen, doch dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, na het advies van de procureur des konings te hebben ingewonnen, weigerde het geplande huwelijk te voltrekken, dat zij de relatie met haar partner – zo deze al bestaat – ook in Marokko kan verderzetten en dat haar, op het ogenblik dat haar een eerste bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, een folder inzake de vrijwillige terugkeer werd ter hand gesteld. Hij heeft voorts geduid dat hij, gelet op voorgaande gegevens en het belang dat hij hecht aan de immigratiecontrole, een inreisverbod van drie jaar proportioneel acht.

Verzoekster betoogt dat verweerder niet in aanmerking heeft genomen dat zij een beroep instelde tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brussel waarbij deze weigerde het door haar en M.K. voorgenomen huwelijk te voltrekken. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel niet dat verweerder met elk mogelijk gegeven dat betrekking heeft op een vreemdeling of met elke handeling die wordt gesteld door een vreemdeling rekening moet houden. Verweerder vermag, binnen de grenzen van de redelijkheid, te beoordelen welke gegevens en feiten dienstig zijn bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Het gegeven dat verzoekster een beroep instelde tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om een gepland huwelijk te voltrekken, doet geen afbreuk aan het feit dat zij ervoor koos illegaal in het Rijk te verblijven nadat haar reeds een bevel om het grondgebied te verlaten was betekend en zij al op de hoogte was gesteld van de voordelen van een vrijwillig vertrek. Dit gegeven doet evenmin afbreuk aan het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, na een uitvoerig onderzoek en na het advies van de procureur des konings te hebben ingewonnen, oordeelde dat het huwelijk dat zij wenste aan te gaan met een Belgisch onderdaan er niet op was gericht een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Er blijkt in casu geenszins dat de ingestelde beroepsprocedure – nu deze geen schorsende werking heeft en daar aan een administratieve beslissing, zolang deze niet werd hervormd, een vermoeden van wettigheid kleeft – “*een omstandigheid*” is die relevant is bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat verweerder ook in aanmerking nam dat verzoekster een eventueel familieleven hoe dan ook kan verderzetten in Marokko en hij de omstandigheid dat er eventueel toch een relatie zou zijn bijgevolg mee in overweging nam.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.1.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan de Raad, gelet op de stukken van het administratief dossier, niet zonder meer vaststellen dat verzoekster een beschermenswaardig privé- of gezins- of familieleven in het Rijk heeft. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt ook geenszins dat verzoekster, indien zij toch een beschermenswaardige gezinsrelatie met M.K. zou hebben, haar relatie niet kan verderzetten in Marokko of elders. De Raad merkt in dit verband op dat M.K. in Marokko werd geboren en in dat land opgroeide en er ook reeds werkte. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die hem zou verhinderen om verzoekster een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het recht om te worden gehoord en de schending van de rechten van verdediging.

Haar betoog luidt als volgt:

“En ce que,

La partie adverse n'a pas donné l'occasion à la requérante de faire valoir les éléments de nature à s'opposer à ce qu'une interdiction d'entrée de 3 ans soit pris à son encontre et, parmi ces éléments, le fait qu'à l'encontre de la décision de l'Officier de l'état civil de la Ville de Bruxelles de refuser de célébrer leur mariage, la requérante et son compagnon ont introduit le recours prévu à l'article 167 du Code civil, recours actuellement pendant devant le Tribunal de la famille de Bruxelles ;

Alors que,

Première branche

Le Conseil d'Etat estime de façon constante qu' « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (voyez par exemple C.E. (6e ch.) n° 221.713, 12 décembre 2012) ;

Par ailleurs, le droit d'être entendu est également garanti en droit belge par le principe de bonne administration ; ce droit s'impose même en l'absence de texte légal le prévoyant ;

Le Conseil d'Etat a aussi jugé qu'en raison de la différence qui existe entre une mesure d'ordre de quitter le territoire et une décision d'interdiction d'entrée, il appartient à l'autorité, d'une part, d'indiquer à l'étranger visé quelles décisions elle envisage de prendre et, d'autre part, de lui permettre de faire valoir ses arguments à leur égard (CE, n°233.257 du 15 décembre 2015) ;

En l'espèce, la partie adverse n'a, par hypothèse, pas avisé la requérante de ce qu'elle envisageait d'adopter à son encontre une mesure d'interdiction d'entrée de 3 ans, et ne lui a pas permis de faire valoir ses arguments à cet égard ;

Or, si la partie adverse avait procédé à un tel « examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire », si elle avait veillé à « effectuer une recherche minutieuse des faits (et) à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision » et si elle avait veillé à faire utilement entendre la requérante en vue de lui permettre de faire état de tout élément utile à la prise d'une décision adéquate et de produire les documents ad hoc, elle aurait alors eu connaissance du fait que la requérante et son

compagnon n'avaient aucunement renoncé à leur intention de contracter mariage et avaient, à l'encontre de la décision de refuser de célébrer leur mariage prise par l'Officier de l'état civil de la Ville de Bruxelles, introduit le recours prévu au dernier alinéa de l'article 167 du Code civil, recours actuellement toujours pendant le Tribunal de la famille de Bruxelles ;

Ces informations étaient, à l'évidence, de nature à influencer sur la décision entreprise ;

D'abord, parce qu'elles touchent à la vie privée et familiale de la requérante, laquelle doit être dûment prise en compte lors de l'adoption d'une mesure d'éloignement, en vertu de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 (« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte (...) de la vie familiale (...) du ressortissant d'un pays tiers concerné ») et de l'obligation de motivation spécifique contenue dans l'article 8 de la CEDH ;

Ensuite, parce qu'un éloignement de la requérante a, évidemment, un impact sur le bon déroulement de la procédure en cours devant le tribunal de la famille de Bruxelles, en ce que la décision entreprise rend hypothétique la présence de la requérante à l'audience du 17.01.2018 à laquelle le dossier sera plaidé (l'interdiction d'entrée l'empêchant de se voir délivrer une autorisation de séjour en vue de pouvoir assister à cette audience) ; or, outre que la présence des parties à l'audience est traditionnellement exigée par le Tribunal de la famille de Bruxelles, l'absence de la requérante absence viendrait considérablement déforcer les futurs époux dans leurs moyens de défense, sachant que l'audience constitue le seul moment où un contact physique peut s'établir entre les parties et le juge chargé d'examiner le fondement du recours ; ce contact physique est évidemment essentiel lorsqu'il s'agit de jauger de la sincérité des intentions des futurs époux eu égard au mariage projeté ;

Cet impact, la partie adverse ne l'a pas envisagé (puisque aux termes de la décision entreprise, elle n'a pas d'égard à cette procédure pendante devant le Tribunal de la famille) ;

Pris de la violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, du devoir de prudence et de minutie et du droit d'être entendu, le moyen est fondé ;

Deuxième branche

Le droit d'être entendu fait également partie intégrante du respect des droits de la défense qui est un principe général du droit de l'Union (CJUE, arrêt rendu dans l'affaire C 166/13 en date du 5 novembre 2014) ;

Dans ce même arrêt, la CJUE précise le contenu de ce droit d'être entendu :

46. Le droit d'être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée).

47 Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (voir, en ce sens, arrêt Sopropé, EU:C:2008:746, point 49).

48 Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts Technische Universität München, C 269/90, EU:C:1991:438, point 14, et Sopropé, EU:C:2008:746, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense (arrêt M., EU:C:2012:744, point 88).

49 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect du droit d'être entendu s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêts

Sopropé, EU:C:2008:746, point 38; M., EU:C:2012:744, point 86, ainsi que G. et R., EU:C:2013:533, point 32).

50 L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union (arrêt G. et R., EU:C:2013:533, point 35).

Ce principe général de droit européen est applicable en l'espèce dès lors que les trois conditions cumulatives posées par la Cour de Justice de l'Union européenne sont réunies ;

1. Premièrement, la décision entreprise est incontestablement un acte faisant grief ;

En effet, la requérante se voit interdire l'entrée de l'ensemble des États membres de l'accord de Schengen pour une période de 3 ans alors même que réside en Belgique son compagnon, avec laquelle elle projette de se marier ; en outre, la décision entreprise a pour effet de priver la requérante de la possibilité d'être présente à l'audience à laquelle sera plaidé devant le Tribunal de la famille de Bruxelles et le recours introduit à l'encontre de la décision de refuser de célébrer son mariage, déforçant par là-même l'intéressée et son compagnon dans leurs moyens de défense ;

2. Deuxièmement, la décision entreprise constitue la mise en oeuvre du droit européen ; il s'agit en effet d'une décision de retour au sens de la directive 2008/115/CE ;

3. Troisièmement, il n'est pas contestable qu'en l'espèce, le respect de ce droit d'être entendu aurait pu entraîner une décision différente ; il est référé à cet égard aux éléments développés en première branche ;

La décision querellée a été adoptée sans que la requérante n'ait eu la possibilité de faire connaître son point de vue, « de manière utile et effective » (CJUE, arrêt précité, point 46) et, en conséquence, sans que la partie adverse « (ne) prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée » (point 48) ;

Elle est dès lors prise en violation du principe général européen du respect des droits de la défense, et en particulier du droit à être entendu ;

7. Exposé des faits de nature à établir que l'exécution immédiate de l'acte attaque risque de causer à la requérante un préjudice grave et difficilement réparable

L'interdiction d'entrée est entrée en vigueur au jour de sa notification, soit le 24.04.2017 ;

Depuis, cette décision fait obstacle à toute demande d'autorisation de séjour introduite par la requérante depuis le Maroc ou depuis la Belgique et fondée soit sur la nécessité d'être présente en Belgique en vue, notamment, de pouvoir être présente à l'audience du Tribunal de la famille du 17.01.2018 pour y faire valoir en personne ses moyens de défense, soit sur un regroupement familial dans l'hypothèse où le tribunal de la famille devait condamner l'Officier de l'état civil à célébrer la mariage ;”

2.2.2.1. De Raad merkt allereerst op dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Verzoekster betoogt dat indien verweerder haar had gehoord hij op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat zij en M.K. nog steeds de wil hebben om te huwen en dat zij dan ook een beroep instelden tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brussel waarbij de huwelijks-voltrekking wordt geweigerd. Er blijkt evenwel geenszins dat dit een inlichting is die verweerder ervan had kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat verweerder er in de bestreden beslissing weliswaar op heeft gewezen dat de ambtenaar van de burgerlijke stand het voorgenomen huwelijk van verzoekster en M.K. weigerde te voltrekken, doch dat hij daarenboven ook motiveerde dat geenszins blijkt dat zij haar familielevens niet elders dan in België kan verderzetten en er hierbij op wees dat haar partner zich naar Marokko kan begeven.

Verweerder heeft bijgevolg aangegeven dat de eventuele voorzetting van de relatie – wat ruimer is dan het louter aangaan van een huwelijk – geen gegeven is dat hem tot een ander besluit kon brengen. Gezien het voorgaande kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met haar privé- en gezinsleven.

Verzoekster zet nog uiteen dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij wellicht niet in persoon aanwezig zal kunnen zijn op de zitting van de familierechtbank op 17 januari 2018. Verweerder wijst er evenwel terecht op dat niet wordt aangetoond dat zij verplicht is om in persoon te verschijnen. Tevens moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om toch een, in de tijd beperkt, doorlaatbewijs aan te vragen dat enkel geldig is voor het Belgisch grondgebied teneinde haar toe te laten om in persoon te verschijnen zo de bevoegde rechtbank dit vereist zou achten. Uit het gegeven dat verzoekster een inreisverbod werd opgelegd kan bijgevolg ook niet worden afgeleid dat de rechten van verdediging in de procedure voor de familierechtbank worden geschonden.

Er blijkt niet dat verzoekster een belang heeft bij aanvoeren dat zij niet meer werd gehoord alvorens de in casu bestreden beslissing werd genomen en er blijkt ook niet dat de rechten van verdediging werden geschonden.

2.2.2.2. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad ook niet toe de schending van enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK